

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de juny del 2018.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIERE i M.I. Sr. Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de 3-6-2016, la representació processal del Sr. D.C.D. formulava demanda pel procediment abreujat contra les societats A, SA, B, SA i la companyia asseguradora C, per raó de la sostracció de la bicicleta de la seva titularitat durant la seva estada a l'hotel H, sol·licitant es dictés Sentència condemnant-se aquests darrers a satisfer les quantitats següents: 5.728,44€ corresponents al valor de la bicicleta; 3.190,76€ corresponents a l'import de la bicicleta que va adquirir per substituir l'anterior; 460,90€ en concepte de facturació de la meitat de l'estada al Principat i 338,30€ en concepte de despeses per gestions realitzades a resultes del succeït; el tot incrementat amb els interessos

legals generats a comptar de la data dels fets o subsidiàriament a partir del moment de contesta a la demanda presentada i de les costes ocasionades.

II.- El dia 1-7-2016, les parts demandades contestaven la demanda oposant-se a les pretensions del demandant tot i sol·licitant la seva desestimació i imposició a l'actor de les costes causades.

III.- Practicats els mitjans de prova proposats, i evacuada la fase de conclusions per les parts, en data 22-1-2018 l'Hble. Sr. Batlle dictava Sentència amb la següent part decisòria:

“DECIDEIX:

PRIMER.- Estimar parcialment la demanda presentada per part del Sr. D.C.D. contra la societat A, S.A. i la mercantil X, S.A.U.

SEGON.- Condemnar solidàriament a la societat A, S.A., en la seva qualitat de titular del comerç "HOTEL H", i a la mercantil X, S.A.U., en la seva condició d'explotadora d'aquest negoci, a satisfer a l'agent un import agregat de 2.836,23€

TERCER.- Desestimar la demanda presentada contra la companyia asseguradora C

QUART.- No efectuar una especial condemna en costes d'acord amb l'establert al fonament de dret VI.”.

IV.- Contra l'esmentada Resolució, la representació processal del Sr. D.C.D. articulava recurs d'apel·lació tot i sol·licitant, mitjançant l'escrit de conclusions presentat en data 17-4-2018, es dictés Sentència reformant la dictada en el sentit de condemnar la contrapart a satisfer els interessos legals sobre l'import de 2.836,23.- € des de la data dels fets i subsidiàriament des de la data de la contesta a la demanda i fins a total pagament, el tot sense fer especial condemna en costes.

V.- Per escrits de dates 10 i 11 de maig del 2018, les parts demandades s'han oposat al triomf del recurs d'apel·lació, interessant la confirmació de la decisió recorreguda amb imposició al recurrent de les costes ocasionades.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jaume TOR PORTA.

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurs que la representació processal del Sr. D.C.D. interposa al respecte de la Sentència d'instància es limita a la manca de pronunciament quant als interessos legals. En aquest sentit sosté que aquests han de ser reconeguts des de la data en que intervenia la sostracció de la bicicleta o subsidiàriament des de la contesta a la demanda.

II.- La pretensió relativa als interessos legals havia estat regularment introduïda per la part actora en el seu escrit rector, sense però haver estat examinada en la Sentència recorreguda, de tal manera que el seu examen haurà d'intervenir en aquesta alçada.

La noció dels interessos en els supòsits de mora en el pagament ha estat extensament tractat per aquesta Sala en la Sentència de 14-10-2005 (TSJC-56/05) indicant-se: *"(···)la situació de morositat comporta l'obligació de pagar interessos, d'acord amb el que disposa el Digest 22,1,32,2 quan afirma in bonae fidei contractibus ex morae usurae debentur , obligació que en moltes ocasions sols sorgeix quan s'ha contestat la demanda, d'acord amb el principi lite contestata usurae currunt, que es recull tant al Digest 22,1,35 com al Codi 6,47,2, ja que, si no s'ha interpel·lat al deutor anteriorment, a partir d'aquell moment no sols s'ha d'entendre que se li ha fet el preceptiu requeriment, sinó*

que l'obligat s'ha negat a complir. No obstant, tampoc sorgirà l'obligació de pagar interessos a partir de la contesta a la demanda si la quantitat reclamada no era encara líquida en el moment de presentar-la, sinó que llavors caldrà esperar a la fermesa de la sentència per que corrin els interessos, com destaca la Sentència del TSJA 15 de febrer del 1996.

No obstant, la jurisprudència dels Tribunals andorrans s'ha decantat per entendre que la situació de mora del deutor i l'obligació de pagar interessos legals a partir d'aquell moment apareix també quan el deutor ha estat requerit de manera fefaent per tal que compleixi i no ho ha fa. En aquest sentit de manera clara i explícita la Sentència del TSM de 15 de desembre del 1986 destaca al seu segon considerant que la norma del Digest 22,1,35 s'aplica a les Valls d'Andorra "excepte en el cas de què el deutor hagués estat interpel·lat amb requeriment exprés que s'acrediti, però per quantitat líquida i determinada que sigui efectivament aquella mateixa que posteriorment en el plet resulti condemnat a pagar". Implícitament també admet aquest criteri la STSJA de 22 de gener de 1998, que considera que en aquell cas els interessos s'havien de pagar a partir de la contesta a la demanda i no des del moment en que va resultar danyat el vehicle, perquè la quantitat a pagar era il·líquida abans d'aquell moment i el Comú no tenia coneixement dels fets que van donar lloc a la reclamació amb anterioritat al litigi, admetent per tant en cas contrari no seria així. De fet el que destaca la jurisprudència és que allò essencial perquè sorgeixi l'obligació de pagar interessos és que s'acrediti l'existència d'una reclamació al deutor d'un deute ja exigible i líquid per tal que aquest conegui la voluntat del creditor. Com afirma el Digest 50,17,88 nulla intelligitur mora ibi fieri ubi nulla petitio est , és a dir no hi ha mora mentre no hi ha petició sense que es requereixi que sigui judicial, perquè és a partir d'aquell moment què el deutor coneix que ha de complir i si no ho fa perjudica al creditor. Pel contrari, no hi ha mora, ni la quantitat deguda merita interessos, si no hi ha reclamació perquè el deutor pot no ser conscient del deute , com també posa de relleu el Digest 50,17,99 non potest improbus videri qui ignorat quantum solvere debeat, tesi que es posa de relleu també a la STSJA de 16 d'octubre del 1997, que, encara que en un supòsit diferent, entén que els interessos legals s'havien de pagar des de la data del peritatge dels danys ocasionats a un vehicle en ocasió d'un sinistre en el qual va tenir la oportunitat de participar el defenent, ja que a partir d'aquell moment

aquest “coneixia, o hauria pogut conèixer si hagués actuat amb la diligència exigible, la quantitat que havia de pagar com a conseqüència del sinistre que havia sofert el vehicle de l'agent”. Davant d'aquesta conclusió no es pot argumentar que en aquest cas la part agent hagi retardat abusivament la seva demanda de justícia per tal d'incrementar els interessos, perquè sent líquida la quantitat reclamada ha estat la desídia del deutor a l'hora de pagar el que devia la responsable d'aquest increment”.

En el concret supòsit que s'examina, la suma de 2.836,23.- € va ser establerta per la Sentència dictada per l'Hble. Batlle. No va ser fins aquesta fita que la quantitat a satisfer esdevenia líquida de tal manera que els interessos legals sols es poden merèixer a comptar del seu pronunciament (*in illiquidis non fit mora*).

En conseqüència haurà d'estimar-se parcialment el recurs d'apel·lació interposat, revocant-se la decisió recorreguda exclusivament en el sentit d'establir que la suma de 2.836,23.- € ha de ser incrementada dels interessos legals a comptar de la data en que la Sentència d'instància va ser dictada, i fins el dia del seu total pagament.

III.- L'èxit del recurs comporta que no hagi de fer-se especial pronunciament en les costes processals, ocasionades en aquesta alçada de conformitat amb la facultat que atorga als Tribunals el capítol X de la Novel·la 82.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR el recurs d'apel·lació formulat per la representació processal del Sr. D.C.D. contra la Sentència dictada per l'Hble Batlle en data 22-1-2018, revocant-se parcialment la decisió recorreguda exclusivament, en el sentit d'establir que la suma de 2.836,23.- € ha de ser incrementada dels interessos legals a comptar de la data en que la Sentència d'instància va ser dictada, confirmant els seus restants pronunciaments, i sense fer especial pronunciament pel que fa a les costes generades en aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.